

[Lawaetz]

uden videre pille ved den netop lovgivne overenskomst. Vi kan heller ikke blive ved med at give lønforhøjelser til hinanden. Altså er der kun skattelettelser tilbage i stedet for lønforhøjelser.

Et nemt lille regnestykke, som selv finansministeren kan blive enig med mig i, går ud på, at en hævnning af skattefradraget på 2.600 kr. i skattelettelse svarer til 2 dyrtidsportioner, endda rigeligt. Det vil godt nok give et nettotab i skatter på 3,8 mia kr., men sætter denne lønbesparelse blot 15.000 flere i arbejde, sparer vi 1,2 mia kr. i understøttelse, så det offentlige kun skal spare 2,6 mia kr. eller noget med 1,4 pct. af samtlige offentlige udgifter. Skulle det være så umuligt?

Andre end vi, f. eks. de konservative og sidst formanden for finansudvalget, hr. Albertsen, begynder at snakke om skattnedsættelser og offentlige besparelser. Men beklageligvis kan besparelser ikke forenes med finansministerens ønske om at ansætte 39.000 flere i den offentlige sektor i 1979. Kunne regeringen ikke forestille sig i stedet for nyansættelser et år at lave totalt stop for nyansættelser i det offentlige? Kunne arbejdsministeren ikke forestille sig at vente et år med at ansætte 80 nye i arbejdstilsynet? Erhvervslivet har netop uddannet 40.000 sikkerhedsrepræsentanter; tror arbejdsministeren ikke godt, de kunne klare det et års tid?

Et andet meget ømt punkt er understøttelsens størrelse. Folk med maksimumunderstøttelse skal i dag have mindst 42 kr. i timen for at gå i arbejde, ganske enkelt for ikke at gå ned, hvis de igen bliver arbejdsløse. Det er umuligt at skaffe midlertidig arbejdskraft; tro det eller lad være. Det er umuligt at ansætte folk, der bor mere end 20 km væk, for ikke at tale om at det er umuligt at få folk til at rejse hen, hvor arbejdet er, som man gjorde i gamle dage. Det er ikke menneskene, der er noget i vejen med, men systemet, dette enorme sikkerhedsnet, der er spændt ud.

Det er rimeligt, at folk, der uden egen skyld bliver arbejdsløse, får en god og pæn understøttelse og tid til at finde et nyt job, men har vi råd til at lade måske 40.000 husmødre m/k gå hjemme op til 3½ år for at passe børn og hund?

Jeg så forleden i Jyllands-Posten, at en arbejdsløs tyrkerfamilie på ét år fik i alt 157.000 kr. af det offentlige og beklagede sig over kun at have 30.000 kr. at leve for, fordi

de var forpligtet af forsørgelseskontrakter i hjemlandet. Tænk, hvad der går ud af den slunkne valutakasse på den måde!

Hvornår får man mod til at aftrappe understøttelsen, så de virkelig arbejdsinteresserede kan blive sorteret fra, så ledige stillinger kan blive besat og vi kan spare nogle milliarder i understøttelse? Jeg spørger regeringen og dens støttepartier.

Vi har 538 udenlandske narkoforbrydere siddende i vore fængsler à 300 kr. om dagen; det koster 59 mill. kr. pr. år. Har vi råd til det? Hvorfor sender vi dem ikke hjem til de straffe, de fortjener, i stedet for at give dem ferieophold i danske fængsler på skatteborgernes regning?

Har vi råd til at igangsætte milliardprojektet naturgas, et projekt, som ikke er gennemarbejdet, men kan blive århundredets største fiasko? Sådant kunne jeg blive ved.

Alle er enige om, at krisesituationen er værre end nogen sinde. Regeringen må indrømme, at dens politik og dens forudsigelser har slået fejl. Det er naturligvis hårdt at måtte konstatere det efter kun ni måneders arbejde. Gode råd er vel dyre; de kan fås billigt ved fremskridtspartiet.

Vi forlanger ikke, at man skal følge vore over 1.000 ændringsforslag til finansloven, men vi anbefaler det og synes endda, vi har ret til at forlange, at man lytter til nogle af vore bedste forslag og tager dem op til alvorlig drøftelse. Jeg vil derfor kort trække op, hvad fremskridtspartiet ville gøre for at rette situationen op.

Vi ville øjeblikkelig stoppe stigninger i bruttolønnen og i stedet give skattelettelser, så reallønnen kunne holdes og forbedres. Vi ville øjeblikkelig lave ansættelsesstop i den offentlige sektor. Vi ville forlange alvorlige besparelser i hele den offentlige sektor overalt, hvor det ikke skader syge, gamle og invalider. Det kunne nemt lade sig gøre, akkurat som man har rationaliseret i det private erhvervsliv. Vi har påpeget i sribetvis af eksempler, som man ikke har villet høre på.

Gratisprincippet kan ligeledes tages op, måske ikke netop med hr. Ellemann-Jensens øjne, hvor det tilsyneladende går ud over de syge, men på masser af andre felter.

Vi ville aftrappe arbejdsløshedsunderstøttelsen med de virkninger, jeg har omtalt. Vi ville afskaffe avancementloven, så det igen blev interessant at investere i erhvervslivet;